

Luovuuden lähteillä – yksilö ja yhteisö rikastavassa vuorovaikutuksessa

■ Pekka Pihlanto

Luovuutta pidetään nykyisin hyvin keskeisenä tekijänä yhteiskuntien kehityksen kannalta. Sitä ei edellytetä pelkästään esimerkiksi yliopistoilta tai tutkimuslaitoksilta, jotka on perinteisesti mielletty luovuuden pesäpaikoiksi. Lisäksi kaikilla työpaikoilla ja kouluissa tulisi ymmärtää luovuuden suuri merkitys tulosten kannalta.

Yksi osoitus maamme hallituksen havahtumisesta valtakunnan menestyksen ongelmiin oli sen filosofi Pekka Himaselle osoittama toimeksianto pohtia Suomen 2010-luvun kehitysnäkymiä. Himanen julkaisi työnsä tuloksena teoksen *Kukoistuksen käsikirjoitus*, jossa hän pohtii, miten maamme saataisiin uuteen kukoistukseen (Himänen 2010). Tässä yhteydessä hän korostaa juuri luovuuden suurta merkitystä ja analysoi mm. niitä ilmiöitä, jotka luonnehtivat maailman kukoistavimpia luovuuden kulttuureja.

Himänen kysyy teoksessaan, miten Suomalaiset voitaisiin luoda edellytykset eri alojen luovuuden kukoistukselle ja kuvailee taustaksi kahta esimerkkiä hyvin menestyneistä luovista kulttuureista: Kalifornian Piilaaksoa ja antiikin Ateenaa Sokrateen ajoilta. Himasen teoria luovuuden keskusten synnystä sisältää kolme päätasoa, joiden on oltava kunnossa ja hedelmällisessä vuorovaikutuksessa keskenään: 1) Riittävä määrä luovia osaajia, mikä edellyttää korkeatasoista koulutusjärjestelmää, 2) tuottaja-managerirakenteita, jotka auttavat muuntamaan ideoita käytännön menestykseksi (esimerkiksi rahoitus) ja 3) luovuuden kulttuuri, joka kannustaa ihmisiä toteuttamaan luovaa potentiaaliaan.

Käsittelen seuraavassa Himasen teoksen pohjalta luovuuden kulttuurien ominaispiirteitä ja hänen esittämiään muitakin ideoita korostaen yksilön roolia. Käytän apuna filosofi Lauri

Rauhalan kehittämää holistista ihmiskäsitystä (Rauhala 1986, 1995; ks. myös Pihlanto 2003 ja Koskinen & Pihlanto 2008). Holistisen ihmiskäsityksen mukaan ihminen koostuu kolmesta olemassaolon muodosta: tajunnallisuudesta (”ajattelusta”), situationaalisuudesta eli tilannesidonaisuudesta (suhteista todellisuuden ilmiöihin) ja kehollisuudesta. Kaikki nämä kolme ihmisen olemuspuolta kietoutuvat erottamattomalla tavalla toisiinsa, ja kaikilla niistä on oma roolinsa myös ihmisen luovuuden kehkeytymissä.

Himasen ote on ihmiskeskeinen ja humanistinen. Juuri tästä syystä on luontevaa kytkeä holistinen ihmiskäsitys hänen ideoihinsa. Himasen teoksessa paljastuu kuva luovasta, motivoitavissa olevasta yksilöstä, jonka hahmotelussa hän käyttää hyväksi mm. hyvin tunnettua maslowilaista tarvehierarkiaa.

On merkille pantavaa, että luovien yksilöiden lisäksi tarvitaan Himasen esittämään tapaan myös sopivia rakenteita, organisaatioita ja kulttuuria – siis ihmistenvälisyyttä. Himanen korostaakin luovan toiminnan verkosto- ja ryhmäluonnetta: ideaalitapauksessa yksilön luovuus kohtaa hedelmällisellä tavalla ryhmän dynamiikan. Kysymyksessä on myös liiketaloustieteessä pitkään tunnettu ongelma: miten yhdistää yrityksen päätöksenteon tarkastelussa yksilön ja ryhmän taso kumpaakaan unohtamatta. Usein tässä yhdistelyssä yksilö jää ryhmän varjoon. Juuri tähän ongelmaan ihmiskäsitys tarjoaa tehokkaan analyysi- ja havainnollistusmenetelmän.

Luovuuden edellytykset ja tajunnallisuus

Ihmiskäsityksen termein yksilön luovuuden tarkastelussa yksilön *tajunnallisuus* on keskeisessä asemassa. Niin ihmisen luova kuin hänen kaikki muukin henkinen toimintansa perustuu juuri tajunnallisuuteen – ajattelustahan siinä on paljolti kysymys.

Tajunnallisuudessaan ihminen kokee ja ymmärtää elämän ilmiöitä. Tämä tapahtuu *merkitysten* avulla, joita tajunnallisuus muodostaa keskeytymättä koko yksilön valveillaolon ajan.

Kaikki tajunnallisuuden tuotokset – arkikielellä ajatukset – mukaan lukien luovat ideat, oivallukset ja elämykset, ovat ihmisen tajunnallisuuteen syntyviä merkitysrakenteita.

Fyysisesti tulkiten ihmisen *kehollisuus* – erityisesti aivot ja hermosto – toteuttaa tajunnallisten merkitysten synnyn. Vaikka tajunnallisuus kietoutuu näin erottamattomasti yhteen kehollisen aivotoiminnan kanssa, nämä kaksi ulottuvuutta on hyödyllistä pitää käsitteellisesti eri asioina, kuten ihmiskäsityksessä tehdään. Kehon prosessit ovat fyysikaalisia ja kemiallisia, kun taas tajunnallisuuden psyykkisiä ja henkisiä.

Kun tajunnallisuudessa syntyy jokin merkitys, jonka avulla yksilö ymmärtää kyseisen ilmiön, tämä merkitys ei muodostu ”tyhjältä”, vaan sen aihio on peräisin jostakin, yleensä ihmisen ympäristöstä – esim. näkö- tai kuulohavainto. Merkitys ja sen tarkoittama elämys eivät myöskään muodostu yksilön tekemästä havainnosta sellaisenaan, vaan tämä tapahtuu suhteessa hänen aikaisemmin kokemaansa eli hänen *maailmankuvaansa*. Maailmankuva on yksilön aikaisempien kokemusten ”säilytyspaikka”, jonne kaikki hänen kokemuksensa ovat varastoituneet merkitysten muodossa. Psykologi käyttäisi tästä nimeä muisti.

Yksilön tehdessä vaikkapa näköhavainnon, siitä syntyy hänen tajunnallisuudessaan merkityksen esiaste, joka vertautuu hänen maailmankuvassaan ennestään olevaan samaan tai samanlaista ilmiötä koskevaan merkitykseen. Vertailun tuloksena syntyy uusi merkitys, jonka avulla yksilö ymmärtää, mistä havainnossa on kysymys. Uusi merkitys kumuloituu maailmankuvaan entisten jatkoksi ja muuttaa tai vahvistaa siellä ennestään olevia havainnon kohdetta tarkoittavia merkitysrakenteita. Tähän tapaan toteutuu ihmisen henkinen elämä paitsi luovassa työssä, myös kaikissa arkipäiväisissäkin toimissa loputtomana merkitysten muodostumisen prosessina. Aivot ja muu kehollisuus tekevät tämän fyysisessä ulottuvuudessa operoiden mahdolliseksi.

Merkitykset ovat luonteeltaan mitä moninaisimpia, esim. tietoa, tunnetta, uskomuksia ja luuloja. Merkitykset voivat myös olla har-

haisia ja vinoutuneita: ihminen saattaa luulla todeksi aivan perättömänkin asian. Merkitysten muodostuminen on jokaisella yksilöllä ainutlaatuinen. Samoin myös syntyvät merkitykset ja niiden koostuma, maailmankuva, ovat yksilökohtaisia, subjektiivisia. On tunnettua, että samastakin ilmiöstä eri ihmiset voivat olla hyvin eri mieltä. Tämä tulkintojen erilaisuus juuri ilmentää merkitysten muodostumisproessin henkilökohtaisuutta.

Tajunnallisuuden toimintaperiaatteiden tunteminen tarjoaa mahdollisuuden ymmärtää ja analysoida yksilötasolla mm. luovuuden ja idearikkauden tajunnallisia edellytyksiä. Luova yksilö ei kuitenkaan ole parhaimmillaan yksin. Himasen keskeinen havainto luovuuden keskuksen – esim. Piilaakson ja antiikin Ateenan – olemuksesta on niiden maantieteellinen suppeus. Tämä piirre johtuu siitä, että luovuuden kulttuuri edellyttää kukoistaakseen ihmisten välisiä kasvokontakteja. Vaikka kommunikatiivälineet ovat antiikin ajoista valtavasti kehittyneet, ne eivät ole poistaneet tarvetta ihmisten kasvokkain tapahtuvaan kommunikointiin. Pienelle alueelle rajoittuneet Piilaakso ja Ateenan kulttuurialue tekivät mahdolliseksi ihmisten päivittäisen tapaamisen ja samalla ideoiden vaihdon.

Niinpä kokonaiskuvan muodostamiseksi tarvitsemme tajunnallisuuden ja kehollisuuden lisäksi vielä ihmisen kolmannen olemassaolon muodon, situationaalisuuden eli tilannesidonaisuuden, joka kytkee ihmisen tajunnallisena toimijana tilanteeseensa eli ympäristöönsä.

Yksilön tilanteen merkitys luovuudelle

Tilannesidonaisuus tarkoittaa kaikkien niiden *suhteiden kokonaisuutta*, joita ihmisellä on kehonsa ulkopuoliseen maailmaan eli hänen yksilölliseen situaatioonsa, elämäntilanteeseensa. Jokainen yksilö on suhteissa mitä moninai- simpiin kohteisiin, kuten esineisiin, asioihin ja ilmiöihin – esim. luontoon, muihin ihmisiin sekä ihmiskunnan tuottamiin konkreettisiin ja henkisiin luomuksiin. Ne kaikki voivat tarjota ainesosia yksilön elämäntilanteeseen, kunhan hänellä vain on niihin jokin suhde.

Näiden suhteiden summan eli tilannesidonaisuuden merkitys on siinä, että kaikki ne vaikuttavat yksilön tajunnallisuuteen ja kehollisuuteen hyvin merkittävästi – jopa siinä määrin, että jokaisen ihmisen voidaan sanoa olevan myös tilannesidonaisuutta, siinä kuin kehollisuutta ja tajunnallisuuttakin. Ihminen saa tajunnallisuuteensa lähes kaiken merkitysaineksen elämäntilanteestaan, ja hän suorastaan elää esim. sieltä saamastaan hapesta ja ravinnosta.

Juuri Himasen korostamat *kasvokontaktit* luovuuden kukoistuksen edellytyksenä osoittavat ihmisen tilannesidonaisuuden suuren merkityksen tässäkin. Kuuluvathan yksilön kontaktien kohteena olevat ihmiset ja kohtaamisen fyysiset tapahtumapaikat, samoin kuin kontakteissa saatava informaatiokin, hänen tilannesidonaisuutensa, sillä hänellä on niihin tietty suhde. Himanen viittaa Randall Collinsin (1998, 2004) tiivistykseen siitä, miksi jossakin fyysisessä paikassa tapahtuva vuorovaikutus on niin perustavaa inhimilliselle toiminnalle: ”No one has ever been outside of a local situation”. Kukaan ei ole koskaan ollut fyysisen tilanteen – eli henkilökohtaisen elämäntilanteensa – ulkopuolella.

Collinsin mukaan juuri kohtaamiset fyysisissä tilanteissa lataavat *emotionaalista energiaa*, jota ilman luovuus ei saavuta korkeinta tasoaan. Lisäksi juuri fyysisesti keskittyneessä tilassa syntyy riittävä kulttuurinen pääoma, jossa luovuus saa mielekkyytensä. Emotionaalisen energian voidaan tulkita tarkoittavan tunnepohjaisia merkityksiä, joita kohtaamisessa syntyy osapuolten tajunnallisuuksiin. Tunne merkitysten lisäksi syntyy myös tietoa eli tosiasioita sisältäviä merkityksiä. Kaikki ne varastoituvat osapuolten maailmankuviin – jalostuakseen siellä edelleen yksilön luovan työn tuloksiksi. Yksilön saavuttamat tulokset välittyvät edelleen muille vuorovaikutuksessa mukana oleville ja heijastuvat ehkä hieman muuttuneina takaisin.

Näin toteutuu parhaassa tapauksessa yksilöiden välinen *rikastava vuorovaikutus*, jota Himanen korostaa yhtenä luovuuden keskeisistä ehdoista. Kuten Collins on todennut, samalla syntyy myös kulttuurista pääomaa eli kaikille

yhteisiä merkityksiä, jotka yhteisyydestään huolimatta varastoituvat kunkin osapuolen yksilöllisiin maailmankuviin. Himanen käyttääkin kulttuuripääomasta tässä yhteydessä osuvaa termiä ”kulttuurinen merkityskenttä”.

Näin siis keskenään vuorovaikutuksessa olevien luovaa työtä tekevien yksilöiden kaikki kolme olemassaolon muotoa ja niiden välinen yhteispeli vaikuttavat ratkaisevasti luovuuteen ja rikastavaan vuorovaikutukseen sekä samalla luovuuden keskustun syntymiseen. Näistä kolmesta korostuivat tajunnallisuuden ja tilannesidonnan roolit. Kehollisuuden merkitys on tietenkin siinä, että keho tekee mahdolliseksi ihmisen olemisen fyysisesti läsnä ja kommunikoinnin muiden ihmisten kanssa kaikille vuorovaikutuksen osapuolille osittain yhteisessä elämäntilanteessa.

Yhteisössäkin luovuus yksilöllistä – mikä on myös ongelma

Yhteistyössä olevat luovat yksilöt keksivät erilaisia, aivan omintakeisiakin ratkaisuja, joita he jalostavat rikastavassa vuorovaikutuksessa muiden kanssa edelleen. Ratkaisut ovat omintakeisia siitä huolimatta, että yksilöillä on yhteistyötilanteissaan useita samoja rakennetekijöitä, kuten työympäristö, työtehtävä, käsillä oleva ongelma, työtoverit, esimiehet, yhteisön säännöt ja kulttuuri. Silti yksilöt päätyvät erilaisiin oivalluksiin, sillä jokaisen maailmankuva on kuitenkin kokonaisuutena yksilöllinen, ja samoin kunkin elämäntilanne rakentuu suurelta osin sellaisten tekijöiden yhdistelmästä, jollaista kenelläkään muulla ei ole. Jokaisella ihmisellä on erilaiset työkokemukset, perhesuhteet, harrastukset, ehkä kansallisuuskin, jotka kaikki voivat heijastua myös ryhmätyötilanteessa hänen toimintaansa ja johtopäätöksiinsä. Kunkin yksilön elämäntilanne, esimerkiksi perheen sisäinen ongelma, heijastuu hänen kaikkeen muuhun elämäänsä – myös hänen luovaan työhönsä. Samalla tavalla yksilön siihenastisten kokemusten summa, maailmankuva, antaa hänelle täysin yksilöllisen tulkintapohjan. Lisäksi yksilöt ovat erilaisia myös kehollisuuksiensa – aistinelinten, aivojen, hermoston jne. – osalta.

Tämä kaikki johtaa siihen, että kun henkilö pyrkii ymmärtämään maailmaansa, hänen elämäntilanteestaan valikoituu aistinelinten välityksellä hänen havaintokenttäänsä aivan yksilöllisiä kohteita ja näiden yhdistelmiä. Ne peilautuvat yksilölliseen maailmankuvaan ja tuottavat siten juuri tälle yksilölle ominaisia merkityksiä eli ymmärrystä. Jos maailmankuvassa tai elämäntilanteessa esiintyy häiriöitä, ne heijastuvat yksilön luovuuteen ja vuorovaikutukseen.

Näistä yksilöllisistä piirteistä johtuen ihmisten havainnot ja oivallukset ovat *subjektiivisuuden* leimaamia. Näin on silloinkin, kun yksilö pyrkii olemaan mahdollisimman objektiivinen. Hän ei voisi estää elämäntilanteensa osatekijöiden ja maailmankuvansa sisältämien merkitysrakenteiden yksilöllistä vaikutusta siihen, miten hän kokee maailman – niin myös luovan työnsä ja sen tapahtumamiljöön.

Yksilön subjektiivisuus saattaa saada jopa oikullisuuden leiman, ja muutoinkin se voi vaikeuttaa yksilön työskentelyä erityisesti ryhmässä, joissa erilaiset näkemykset törmäävät joskus myös kielteisellä tavalla toisiinsa. Yksilö ei siten yleensä ole ainutlaatuisuudessaan ideaalinen hahmo. Sen sijaan ihmiskäsityksen – ja arki-kokemuksenkin – valossa ihmisessä on perussubjektiivisuuteensa liittyen myös raadollinen puolensa, joka vaikeuttaa hänen toimintaansa ihmisyhteisöissä. Ihmisiä voidaan motivoida ja ohjata, mutta yksilöstä ja tilanteesta riippuen vaihtelevalla menestyksellä.

Luovuuden keskustun toiminnassa – ja kaikessa ihmisten välisessä toiminnassa yleensäkin – on siis pyrittävä tasoittamaan ihmisten erilaisuuden ja subjektiivisuuden aiheuttamia kitkoja. Samalla on kuitenkin varottava tukahduttamasta yksilöllistä luovuutta. Näiden tajunnallisten, tilannesidonnan ja kehollistenkin ”kipupisteiden” tunnistaminen sekä korjaaminen helpottuvat, kun ihmisen luovan ja myös kaiken muun toiminnan perusmekanismi voidaan ymmärtää ja havainnollistaa holistisen ihmiskäsityksen avulla. Ihminen ei ole sen mukaan hahmoton musta laatikko, vaan kolmitahoinen kokonaisuus, joka on kuitenkin yksilönä ainutlaatuinen.

Jokaista ihmistä pidetään tässä arvokkaana yksilönä – mitä piirrettä Himanen erityisesti korostaa – eikä tasalaatuisen massan osana.

Luovien oppimis- ja työkuultuurien juurruttaminen vaikeaa

Myös Himasen hahmottamien luovuutta korostavien uusien kulttuurien, oppimis- ja työkuultuurien, juurruttaminen yhteiskuntaan voisi vastaavalla tavalla hyötyä holistisen ihmiskäsityksen tarjoamasta ihmistä koskevasta ymmärryksestä. Kummankin kulttuurin peruspilareiksi Himanen nostaa *luottamuksen, rikastavan yhteisön ja luovuuden*.

Luottamus on yksilön tunne joka kertoo hänelle, että hän voi luottaa niihin ihmisiin ja yhteisöihin, joiden kanssa hän on yhteistyössä. Tämä tunne syntyy yksilön elämäntilanteesta nousevista havainnoista, joita hän tulkitsee tilanteensa kokonaisuuden ja maailmankuvansa sisältämän aikaisemman ymmärryksen valossa. Se ei synny kaikilla ongelmattomasti – vaikka luottamuksen yleiset edellytykset olisivatkin kyety saamaan aikaan – vaan se tapahtuu jokaisella hänelle ominaisella yksilöllisellä ja enemmän tai vähemmän tuskallisella tavalla. Tämä on haaste niin opettajalle kuin esimiehelle – mutta myös opetettavalle tai johdettavalle yksilölle itselleen. Sekä opettaja että esimies joutuvat ottamaan mahdollisuuksiensa mukaan huomioon yksilöiden ainutlaatuiset piirteet ja räätälöimään luottamuksen aikaansaamiseen tähtäävät toimenpiteensä niiden mukaan.

Himanes korostaa oppimisen tärkeänä edellytyksenä *luovaa intohimoa*, jota opettaja auttaa oppijaa löytämään itsestään. Se on ihmiskäsityksen kielellä ilmaisten eräs merkityskooste oppijan maailmankuvassa. Sen ja samoin luottamuksen syntymisen edellytykset ovat paljolti opettajan käsissä. Kuten Himanen korostaa, opettajan rooli on kuitenkin ikään kuin katalyyttorin – opettaja ei suinkaan ”kaada” oppia oppilaaseen, vaan pyrkii herättämään tässä aktiivisen oppimisen halun.

Sama koskee työelämää, jossa esimiehen on saatava alaisensa syyttämään luovaan intohmoon eli kokemaan tekemänsä asian itselleen kiinnos-

tavaksi ja merkitykselliseksi sekä olemaan ylpeä siitä. Kun näin käy, alainen saa yhteyden omaan sisäiseen energialähteeseensä.

Luottamuksen ja luovan intohimon tarkoitettujen tunteiden merkitysluonteen ja syntymekanismin ymmärtäminen saattaa edesauttaa opettajia ja esimiehiä näiden pyrkiessä saamaan niitä aikaan yksilöissä. Kuten edellä kävi ilmi, eräs ihmiskäsityksen ydinkäsitteistä on juuri tajunnallinen *merkitys*. Merkitysten keskeisyys on siinä, että niiden muodostumiseen nojaavat ihmisen koko älyllinen ja henkinen toiminta sekä samalla hänen kanssakäymisensä ihmisyyhteisössä.

Himanes tarkastelee *merkitysten tuottamista* ja *merkityksellisen elämän* kokemuksia kukoistuksen käsikirjoituksen tavoitteina. Hänen tarkoitettamansa merkitykset, joita pyritään yhteiskunnassa tuottamaan kansalaisille, näyttäisivät olevan luonteeltaan yleisiä ja samalla mahdollisimman monelle tarkoitettuja, yhteisiä. Ihmiskäsityksen valossa niiden tuottamisen lopullisena motiivina on luoda kunkin kansalaisen tajunnallisuuteen/maailmankuvaan vastaavia yksilöllisiä merkityksiä. Yksilölliset merkitykset ovat subjektiivisuuden värittämiä, ja ne voivat siten eri yksilöillä poiketa niistä, joita kansalaisia varten tuotetaan: viesti menee perille vaihtelun tavoin.

On selvää, että nämä yleiset merkitykset, joita tuodaan kansalaisten elämäntilanteisiin, eivät siirry näiden maailmankuviin ongelmattomasti ja samanlaisina jokaisella, vaan kaikki edellä kuvatut komplikaatiot voivat vaikuttaa siihen, miten yksilöt ymmärtävät ja hyväksyvät ne – vai hyväksyvätkö lainkaan. Ongelma on sama kuin missä tahansa opetus- tai tiedonvälitystilanteessa. Problematisoimalla tämän asetelman voidaan edesauttaa pyrkimyksiä saada ihmiset kokemaan elämänsä merkitykselliseksi ja kokemaan luovaa intohimoa.

Päätäjät avainasemassa

Himanes ”käsikirjoituksen” toteutuksen kannalta ei riitä, että keskitytään siihen, miten tavalliset kansalaiset – opetettavat, johdettavat ja muut – omaksuvat hänen käsitteistönsä, esim. luotta-

muksen, luovan intohimon, rikastavan vuorovaikutuksen ja arvokkaan elämän. Lisäksi riittävän monen valtiovallan ja erilaisten yksityisten organisaatioiden päättäjien on ensin omaksuttava nämä ideat luonnolliseksi osaksi omaa maailmankuvaansa, ennen kuin niiden voi odottaa leviävän laajemmalti yhteiskuntaan.

Myös päättäjien on kohdattava kaikki mainitut tajunnallisuuden, tilannesidonnaisuuden ja kehollisuudenkin tuottamat ongelmat sekä torjuntaa aiheuttavat tekijät. Ihminen ei voi toimia jonkin ideologian tai tavoitteen hyväksi, ellei hän ole elämäntilanteestaan omaksunut sitä maailmankuvaansa. Hänen maailmankuvaansa on siten saatava juurtumaan pysyviä merkitysrakenteita näistä ilmiöistä, ja niiden on oltava nimenomaan myönteisiä näitä ilmiöitä kohtaan tyyliin: ”ihmisten arvokkuus on hyvä ja tavoiteltava asia”. On mahdollista, että Himasen teoksen lukeneen ihmisen maailmankuvaan jääkin merkityksiä, jotka kertovat esimerkiksi, että ”nämä ideat ovat haihattelua” tai että ”ne ovat mahdottomia toteuttaa”. Selvää on, että tällainen johtaja tai opettaja ei edesauta työssään näiden ideoiden toteutusta, vaan pyrkii mahdollisesti jopa sabotimaan muidenkin yrityksiä toteuttaa niitä.

Himasen ideoiden läpimienon vaatiman ajanjakson pituutta on vaikea arvioida, sillä ihmis-

luonto asettaa uuden omaksumiselle omat rajoituksensa ja esteensä. Himasen visio ja strategia ovat joka tapauksessa huomionarvoisia pitkän aikavälin tienviittoina – hieman samaan tapaan kuin hänen siteeraamansa Martin Luther Kingin kuolematon lause ”I have a dream”. Sen tarkoittama unelma toteutui hitaasti ja vain vähä vähältä.

Kirjallisuutta

- Collins, R. (1998) *The Sociology of Philosophies: A Global Theory of Intellectual Change*. Harvard University Press: Cambridge, MA.
- Collins, R. (2004) *Intellectual Ritual Chains*. Princeton University Press: Princeton.
- Himanen, P. (2010) *Kukoistuksen käsikirjoitus*. WSOY: Jyväskylä.
- Koskinen, K.U. & Pihlanto, P. (2008) *Knowledge Management in Project-Based Companies: An Organic Perspective*. Palgrave Macmillan: Hampshire, UK.
- Pihlanto, P. (2003) The Role of the Individual Actor in Diferent Accounting Research Perspectives. The Holistic Individual Image as a Tool for Analysis. *Scandinavian Journal of Management*, Vol. 19, No: 2, 153–172.
- Rauhala, L. (1986) *Ihmiskäsitys ihmistyössä*. Kolmas painos. Gaudeamus: Helsinki.
- Rauhala, L. (1995) *Tajunnan itsepuolustus*. Yliopistopaino: Helsinki.

Kirjoittaja on liiketaloustieteen professori (emeritus) Turun kauppakorkeakoulun Innovaatiot ja yrityskehitys -yksikössä.

Kulttuuriperintö sähköistyy, tutkimus mullistuu

■ Outi Hupaniittu

Humanistisen tutkimuksen uusi aikakausi on alkamassa. Parin viimeisen vuoden aikana suomalaisista kulttuuriperintöä on digitoitu niin paljon, että sähköisistä tietovarannoista on tullut vaihtoehto perinteisille lähteille etenkin historian, perinteen ja kirjallisuuden tutkimuksessa. Arkistojen, kirjas-tojen ja museoiden sähköisten kokoelmien kirjo on laaja – ja tämä on vasta alkua.

Mutta mitä mieltä ovat käyttäjät? Ovatko tutkijat löytäneet sähköiset aineistot ja onko niistä hyötyä akateemisessa tutkimuksessa? Mitä tutkijayhteisö haluaa sähköisessä muodossa? Nyt on aika keskustella tutkimuksen tarpeista!

Svenska litteratursällskapet (SLS) selvityshanke *Tutkijoiden ääni ja sähköiset aineistot* pureutuu digiaineistojen käyttöön. Näkökulma on erityisesti humanistisessa tutkimuksessa,